

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců Mgr. Alexandra Krysla a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **LIHO – Blanice, spol. s r. o.**, se sídlem Blanice 11, Mladá Vožice, zastoupen JUDr. Marcelou Scheeovou, advokátkou se sídlem Štupartská 4, Praha 1, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, Inspektorát v Táboře, se sídlem Purkyňova 2533, Tábor, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 12. 2009, č. j. 10 Ca 68/2009 – 61,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 12. 2009, č. j. 10 Ca 68/2009 – 61, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 12. 2009, č. j. 10 Ca 68/2009 – 61, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí ředitele inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Táboře ze dne 27. 3. 2009, č. j. AM 312-93/2008, kterým nebylo vyhověno námitkám stěžovatele proti opatření ze dne 27. 3. 2009, č. j. D032-30813/08/D. Krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval obsah předchozího zrušujícího rozsudku ze dne 13. 2. 2009, č. j. 10 Ca 231/2008 – 36, a uvedl, že se žalovaný (dále jen „účastník řízení“) řídil závazným právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku. Odstranil vytykaná pochybení a zrekapituloval průběh předmětné kontroly. Vypořádal se rovněž se všemi námitkami, které byly proti opatření stěžovatelem vzneseny. V odůvodnění rozhodnutí o námitkách je uveden přehled vydávaných písemností, zhodnocení podkladů rozhodnutí i úvahy, kterými byl účastník řízení veden při vydání rozhodnutí. Je z něj tedy zřejmé, že předmět kontroly byl stěžovateli znám, neboť se v jejím průběhu vyjadřoval, což vyplývá i z jednotlivých písemností, a důvod k uložení opatření vyplýval z celého kontextu

kontroly. V odůvodnění je dále uvedeno, že napadené opatření bylo vydáno v zájmu ochrany spotřebitele, neboť bylo v kontrolovaných výrobcích zjištěno nepřípustné množství metanolu, což u jednotlivých druhů produktů účastník řízení s odkazem na vydané doklady specifikoval a rovněž vysvětlil, z jakých důvodů došlo k pochybení při uvedení odkazu na písmeno ustanovení zákona č. 146/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci“). Z rozhodnutí bylo rovněž zřejmé, že stěžovatel byl po celou dobu kontroly přítomen jejímu provádění, a tudíž uložená opatření opírající se o kontrolní zjištění nemohla být pro něho nepředvídatelná nebo překvapivá. Zákon o inspekci neukládá kontrolnímu orgánu povinnost pořídit o kontrolních zjištěních jeden protokol a z řady důvodů může být vhodnější a přehlednější, aby pořídil více protokolů, eventuelně dokladů. Každý pak zachycuje jiné kontrolní zjištění. Krajský soud nepovažoval za důvodnou stěžovatelovu námitku ohledně náležitostí opatření, protože nepochybně obsahuje označení orgánu, který je vydal, je očíslováno, je v něm uvedeno, že tvoří přílohu písemnosti označené DO32-30813/08, kódem je označena kontrolovaná osoba, je v něm uvedeno datum vydání, podle jakého právního předpisu je vydáváno, co je stěžovateli konkrétně ukládáno a v jakém termínu má být opatření splněno. Dále obsahuje i poučení o možnosti podat proti opatření námitky, které nemají odkladný účinek, s uvedením orgánu, který bude o námitkách rozhodovat. V opatření je uvedeno jméno inspektorky i její podpis. Opatření bylo vydáno na základě kontroly provedené podle ust. § 2 písm. a) zákona o inspekci, kterou prováděla podepsaná inspektorka a v rámci této kontroly bylo kontrolováno, zda jsou plněny požadavky stanovené zvláštními právními předpisy i přímo použitelným předpisem Evropského společenství. Na jejich základě inspektorka uložila opatření podle ust. § 2 písm. c) citovaného zákona, které představovalo úkon k odstranění zjištěných nedostatků právě s ohledem na výsledek kontrolního zjištění zachyceného v označeném protokolu, neboť bylo shledáno nesplnění požadavků stanovených zvláštními právními předpisy. Kontrolní orgán se při kontrole řídil důsledně ust. § 3 odst. 1 zákona o inspekci, neboť kontroloval, zda výrobky splňovaly požadavky stanovené zvláštními právními předpisy, zda kontrolované osoby splnily povinnosti stanovené zvláštními předpisy, zda potraviny uváděné na trh byly bezpečné a zda kontrolované osoby plnily své povinnosti vyplývající pro ně z přímo použitelných předpisů Evropského společenství. V souladu s odst. 3 citovaného ustanovení byly zjišťovány nedostatky při výrobě a uvádění do provozu vyráběných výrobků a byla ukládána opatření k odstranění zjištěných nedostatků. Podle ust. § 5 odst. 1 písm. g) zákona o inspekci bylo uloženo opatření provádět na náklady stěžovatele jako kontrolované osoby po určité době rozборы, neboť byly zjištěny zdravotně závadné potraviny. Opatření bylo oznámeno stěžovateli a byl o tom učiněn neprodleně písemný záznam. Stěžovatel byl poučen o možnosti podat proti opatření ve lhůtě tří pracovních dnů ode dne seznámení námitky. O podaných námitkách rozhodl ředitel inspektorátu a stěžovatel využil i právo podat žalobu na přezkum rozhodnutí soudem. Podle názoru krajského soudu obsahuje zákon o inspekci speciální úpravu postupu kontrolního orgánu při provádění kontroly, která v podstatě vylučuje aplikaci zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K žalobní námitce vytýkající nezákonnost postupu správního orgánu při aplikaci nařízení Rady č. 1576/89 odkázal na vysvětlení uvedené v napadeném rozhodnutí, kde bylo uvedeno, že toto nařízení bylo ke dni 20. 5. 2008 zrušeno a nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 110/2008, kdy původní právní norma byla v opatření uvedena s ohledem na dikci čl. 28 odst. 3 nařízení č. 110/2008, neboť kontrolnímu orgánu nebyla známa přesná doba výroby lihu šarže 509CH a použité nařízení bylo pro stěžovatele výhodnější. V této souvislosti

neshledal krajský soud zkrácení stěžovatele na jeho právech a ani nemožnost aplikace citované evropské normy pro tvrzený rozpor s normou vnitrostátní.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které uplatnil důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že opatření ukládané podle zákona o inspekci je specifickou formou správního rozhodnutí a jako takové musí splňovat i určité náležitosti správního řádu. Vzhledem k tomu, že bylo nesrozumitelné a v podstatě ani neobsahovalo skoro žádné náležitosti správního aktu (označení, kdo je vydal, jasná a nezaměnitelná specifikace co ukládá, na základě jakých prokazatelných zjištění a za jaká konkrétní porušení ustanovení právních norem atd.), navíc nebylo stěžovateli řádně doručeno, měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nesprávně vyšel pouze ze stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí. V daném případě bylo rozhodováno o námitkách proti opatření ze dne 29. 8. 2008, a proto nebylo možné vycházet ze skutečností, které nastaly teprve následně a které stěžovatel nemohl v námitkách zpochybňovat. Jedná se především o argumentaci krajského soudu protokolem ze dne 7. 10. 2008. Přitom při jednání krajský soud upřel stěžovateli možnost se k těmto skutečnostem vyjádřit s tím, že by se jednalo o nová tvrzení. Stěžovatel v žalobě konkrétním způsobem namítal nedostatky opatření a názor krajského soudu, že opatření splňovalo potřebné náležitosti považuje za právně nesprávný, nepodložený a odporující skutečnému stavu věci. Nesprávný je také jeho závěr, že opatření uvádělo lhůtu ke splnění povinností, neboť mělo být splněno do 29. 9. 2008, přičemž se jedná o den jeho vyhotovení a je tak v logickém rozporu s obsahem opatření. V uvedené lhůtě je plnění nejen nemožné, ale i postrádající smysl. Opatření, byť je vydáváno podle zákona o inspekci, musí za účelem naplnění právní jistoty adresáta o ukládané povinnosti mít náležitosti rozhodnutí podle správního řádu. Musí z něj být jasné komu a jaká povinnost je ukládána a na základě jakých ustanovení. Takové rozhodnutí musí být přesvědčivě odůvodněno. Je-li například ukládána povinnost na vlastní náklady zajišťovat laboratorní rozbor vzorků, přičemž jeden stojí kolem 1400 Kč, protože orgán dozoru tvrdí, že dochází k výrobě zdravotně závadných potravin, musí být tento fakt nejen uveden, ale musí být i specifikováno, jaké zákonné ustanovení výslovně říká, že při určitém složení je potravina zdravotně závadná. To platí i pro alkoholické nápoje. V daném případě nebylo uvedeno, jaké závažné a doložené skutečnosti jeho vydání opodstatňují. Opatření toto jasně nepopisuje, a proto trpí vadou způsobující jeho nezákonnost. Stěžovatel trvá na tom, že nařízení Rady č. 1576/1989 otázku hladiny metanolu v alkoholu z hlediska zdravotní nezávadnosti vůbec neupravuje. Jak vyplývá z jeho názvu, řeší pouze značení a obchodní úpravu, tj. podřazení jednotlivých alkoholických výrobků do skupin a kategorií. Skutečnost, že stěžovatel nevyrobil zdraví škodlivý produkt a že právní závěr krajského soudu je nesprávný, dokládá i obsah tohoto nařízení, z něhož vyplývá, že u řady výrobků může být obsah metanolu i daleko vyšší, než jak byl uveden jako zjištění účastníkem řízení (gin, pálenky, slivovice). I když krajský soud v rozsudku uvedl, že napadené rozhodnutí má za právně zcela správné a řádně odůvodněné, nezbavuje ho to povinnosti vypořádat se s tvrzeními stěžovatele. Vady opatření jsou vadami neodstranitelnými. Postup účastníka řízení byl navíc v rozporu se zásadou dvojinstančnosti. Krajský soud se vůbec nezabýval námitkou, že vady opatření nelze následně zhojit. Stěžovatel dále namítal nesprávnou protokolaci u jednání, když chybí celý obsah jím přednesené repliky včetně důkazního návrhu. V protokole je uvedeno, že jednání trvalo 1 h 45 min. I tato skutečnost dokládá, že protokolace je mnohem menší než byla skutečnost. Rozsudek se s replikou stěžovatele vůbec

nevypořádává, stejně tak jako s jeho důkazním návrhem. Stěžovatel v závěru kasační stížnosti namítal, že krajský soud nesprávně označil jako žalovaného ředitele inspektorátu, přičemž údajnou judikaturu, z níž tento závěr vyplývá, se mu nepodařilo dohledat. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby napadené rozhodnutí účastníka řízení bylo zrušeno a věc byla vrácena krajskému soud k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na nesprávný návrh petitu v kasační stížnosti a uvedl, že setrvává na svých dosavadních tvrzeních. Stěžovatel podniká v oboru již od roku 1991, a proto by měl být dostatečně seznámen s právními předpisy na jeho podnikání dopadajícími. Pokud by k výrobě použil etanol zemědělského původu, u něhož by byla dodržena hodnota obsahu metanolu stanovená komunitárním předpisem (v použitím a pro stěžovatele tehdy i výhodnějším nařízením č. 1576/1989 byla stanovena nejvyšší hodnota 50 g metanolu na hektolitr alkoholu o 100% objemových), pak by u hodnocených lihovin nemohly být zjištěny hodnoty podstatně vyšší, a to ani v případě přidání látky s obsahem etanolu v době jejich výroby. Stěžovatel po dobu kontroly nikdy řádně nedoložil množství vyrobeného lihu a z něho vyráběných lihovin a ani jejich přesnou distribuci. Účelem vydaného opatření při kontrole bylo zamezit uvedení lihovin na trh, které by nebyly bezpečné. Ze samotné podstaty kontroly bylo jasné, že se tyto úkony vzájemně doplňují a navazují na sebe. Stěžovatel tedy nemůže tvrdit, že v průběhu kontroly nevěděl, co je kontrolováno, jaké jsou důvody kontroly a co je od něho požadováno. Uložené opatření bylo vyhotovováno společně s další kontrolní písemností, na kterou se obsahově vázalo. Opatření nemají povahu rozhodnutí ve smyslu správního řádu. Jedná se o akt bezprostředního zásahu, tedy o osobní rozhodnutí inspektora na místě samém, které nemá odkladný účinek. Je nástrojem k vynucení práva a to, že se nepostupuje podle správního řádu, je dáno jeho výjimečností, mimořádností, odlišnostmi od jiných rozhodnutí, jedinečností a neopakovatelností. Proto účastník řízení navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vadu uvedenou v odstavci 3, k níž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s právním názorem krajského soudu, že opatření vydaná podle ust. § 5 zákona o inspekci jsou bezformálními úkony správních orgánů, které nemají povahu rozhodnutí ve smyslu správního řádu a že se na postup při jejich vydání a jejich obsahové náležitosti nevztahuje správní řád.

Účastník řízení je podle ust. § 3 zákona o inspekci v rámci své působnosti mimo jiné oprávněn provádět kontroly a ukládat opatření. Kontrolou se podle ust. § 2 písm. a) citovaného zákona rozumí zjišťování prováděné inspektorem, zda jsou plněny požadavky stanovené zvláštními právními předpisy nebo přímo použitelnými předpisy Evropských společenství, na jejichž základě ukládá inspektor opatření k odstranění zjištěných nedostatků a o nichž pořizuje protokol. I když zákon o inspekci stanoví, že o provedené kontrole má být pořízen protokol, jeho obsahové náležitosti neupravuje. Tyto lze nalézt v zákoně č. 552/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“), podle kterého je účastník řízení povinen postupovat, nestanoví-li zákon o inspekci či jiný právní předpis jinak. Státní kontrolu totiž kromě jiných vykonávají ostatní orgány státní správy, do jejichž působnosti náleží specializovaná kontrola, odborný dozor nebo inspekce

podle zvláštních předpisů (§ 2 písm. d) zákona o státní kontrole). Účastník řízení je takovým orgánem státní správy na základě zákona o inspekci. Protokol sepsaný podle ust. § 2 písm. a) zákona o inspekci tak musí obsahovat náležitosti stanovené v ust. § 15 odst. 1 a 2 zákona o státní kontrole. Podle citovaného ustanovení obsahuje protokol zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení ustanovení právních předpisů, které byly porušeny. V protokole se uvádí označení kontrolního orgánu a kontrolních pracovníků na kontrole zúčastněných, označení kontrolované osoby, místo a čas provedení kontroly, předmět kontroly, kontrolní zjištění, označení dokladů a ostatních materiálů, o které se kontrolní zjištění opírá. Protokol podepisují kontrolní pracovníci, kteří se kontroly zúčastnili.

Podle zákona o inspekci je inspektor oprávněn ukládat opatření k odstranění zjištěných nedostatků, avšak jeho náležitosti tento zákon neupravuje. V ust. § 5 odst. 2 pouze stanoví, že opatření oznámí inspektor kontrolované osobě a neprodleně o něm učiní písemný záznam. V případě uložení opatření k zajištění uvede v písemném záznamu též důvod zajištění, popis zajištěných zemědělských výrobků, potravin anebo tabákových výrobků a jejich množství. Z citovaného ustanovení tedy pouze vyplývá, že o opatření se musí učinit písemný záznam a že musí mít určité obsahové náležitosti. Aniž by v první větě citovaného ustanovení bylo cokoli uvedeno o obsahových náležitostech opatření, ve druhé větě se hovoří o tom, že v případě opatření k zajištění se „uvede též“, z čehož lze dovodit, že nad rámec obvyklých náležitostí opatření je v případě opatření k zajištění nutné uvést ještě náležitosti další. Přes uvedené je podstatné, že zákon o inspekci nevymezuje obsahové náležitosti opatření, nestanoví ani, že nemá mít náležitosti žádné či že opatření obsahuje pouze výrok. Přes uvedené je podstatné, že zákon o inspekci nevymezuje obsahové náležitosti opatření, nestanoví ani, že nemá mít náležitosti žádné či že opatření obsahuje pouze výrok. Citovaný zákon současně nevylučuje použití správního řádu, ale neobsahuje ani ustanovení, které na použití správního řádu odkazuje. Náležitosti opatření, které bylo uloženo v průběhu kontroly, nestanoví ani zákon o státní kontrole. Z těchto důvodů je nutné aplikovat ust. § 180 odst. 1 správního řádu, podle kterého tam, kde se podle dosavadních právních předpisů postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, podle tohoto zákona včetně části druhé. Z ust. § 9 správního řádu lze dovodit, že rozhodnutím je takový úkon správního orgánu, kterým se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá. V dané věci bylo uloženo opatření podle ust. § 5 odst. 1 písm. g) zákona o inspekci, podle kterého inspektor na základě výsledků provedené kontroly kontrolované osoby uloží opatření provádět na náklady kontrolované osoby po určitou dobu rozbory v laboratoři splňující podmínky stanovené v ČSN EN ISO/IEC 17025, a to při zjištění zdravotně závadných potravin nebo při podezření, že se jedná o zdravotně závadné potraviny. Opatřením správního orgánu byla stěžovateli uložena povinnost, a proto je nutné opatření považovat za rozhodnutí, tj. úkon správního orgánu jímž se v určité věci zakládají povinnosti jmenovitě určené osoby. Vydávají-li správní orgány rozhodnutí podle zákona o inspekci, přičemž tento zákon v celém rozsahu řízení neupravuje, je nutné v řízení postupovat podle správního řádu. Ke stejnému závěru, tj. k nutnosti aplikace správního řádu na věci neupravené zákonem č. 146/2002 Sb. či jiným právním předpisem, je možné dospět také aplikací ust. § 1 odst. 1 správního řádu. Podle tohoto ustanovení správní řád upravuje postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků a jiných

orgánů, právnických a fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy. Protože účastník řízení vykonává působnost v oblasti veřejné správy na základě zákona o inspekci a dalších právních předpisů, je nutné na jeho postup při vydávání rozhodnutí aplikovat správní řád.

Stanoví-li tedy ust. § 5 odst. 2 zákona o inspekci, že opatření oznámí inspektor kontrolované osobě a neprodleně o něm učiní písemný záznam, aniž by zákon stanovil obsahové náležitosti záznamu, je nezbytné, aby splňoval náležitosti stanovené v ust. § 67 odst. 2 správního řádu a jeho odůvodnění náležitosti podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Je jistě možné akceptovat, aby opatření bylo součástí kontrolního protokolu, avšak v takovém případě je nutné trvat na tom, aby protokol obsahoval jak náležitosti protokolu uvedené v ust. § 15 odst. 1 a 2 zákona o státní kontrole, tak náležitosti opatření podle ust. §§ 67 a 68 správního řádu. Zároveň je třeba jednotlivé náležitosti vymezit přehledně tak, aby bylo zřejmé, jaké náležitosti se vztahují ke kontrolnímu protokolu a jaké k uloženému opatření. Kontrolovaná osoba má, v případě, že s opatřením nesouhlasí, právo proti němu podat námitky (§ 5 odst. 3 zákona o inspekci), a proto je k účinné ochraně jejích práv nezbytné, aby se jí dostalo jasné informace. Pokud by opatření neobsahovalo řádné odůvodnění, tj. uvedení důvodů svého výroku nebo výroků, podkladů pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí, ztratilo by řízení o námitkách zcela svůj smysl. Kontrolovaná osoba by nebyla schopna k ochraně svých práv proti nevysloveným závěrům správního orgánu konkrétním způsobem formulovat své námitky. Nelze akceptovat, aby se kontrolovaná osoba o skutečnostech, které měly být již v opatření, dozvěděla teprve z rozhodnutí o námitkách. Takový postup by byl v rozporu se zásadou dvojinstančnosti a řízením o námitkách by se tak v podstatě stalo řízení soudní, neboť teprve v žalobě proti rozhodnutí o námitkách by kontrolovaná osoba mohla relevantním způsobem zpochybňovat zákonnost postupu správních orgánů.

Konkretizoval-li stěžovatel v žalobních námitkách nedostatky opatření, byl krajský soud povinen se jimi věcně zabývat a posoudit, zda protokoly o kontrole, jejichž součástí bylo uložení opatření, stěžovatelem namítané náležitosti měly či nikoliv.

Nejvyšší správní soud shledal dále důvodnou stížní námitku o vadách protokolace u jednání a dále, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkami a důkazním návrhem uplatněnými při jednání. Podle ust. § 40 odst. 6 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. se v protokole kromě jiného uvede obsah přednesů účastníků řízení. Krajský soud v protokole o jednání uvedl, že zástupkyně stěžovatele přednáší repliku k vyjádření účastníka řízení, avšak obsah této repliky v rozporu s citovaným ustanovením o. s. ř. do protokolu neuvedl. Obsahem této repliky se v odůvodnění rozsudku nezabýval a s námitkami stěžovatele se nevypořádal. Krajský soud pochybil také v tom, že v rozsudku neuvedl, z jakého důvodu neprovedl stěžovatelem při jednání navržený důkaz. V tomto rozsahu je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že vadu protokolace bylo možné zjistit z obsahu protokolu o jednání, neměl Nejvyšší správní soud důvod provádět důkaz výslechem navržených svědků.

Důvodnou shledal Nejvyšší správní soud také námitku stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkou o neaplikovatelnosti nařízení Rady č. 1576/1989. Krajský soud v odůvodnění rozsudku pouze citoval, co k této námitce uvedl účastník řízení a k tomu uvedl, že nehledal v této souvislosti zkrácení stěžovatele na jeho právech a nemožnost aplikace citovaného nařízení pro stěžovatelem namítaný rozpor vnitrostátní normy s normou evropskou. Konkrétním a přezkoumatelným způsobem se takto krajský soud s námitkou stěžovatele nevypořádal. Zcela chybí úvaha o tom, z jakých důvodů jsou závěry o aplikovatelnosti citovaného nařízení uvedené v napadeném rozhodnutí správné a z jakých konkrétních důvodů není dán rozpor s krajským soudem konstatovanou normou vnitrostátní. Také v tomto rozsahu je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Jako důvodnou posoudil Nejvyšší správní soud také stížní námitku týkající se nesprávného označení žalovaného krajským soudem. Skutečnost, že napadené správní rozhodnutí je rozhodnutím ředitele inspektorátu, nezakládá jeho procesní subjektivitu. Předseda inspektorátu není samostatným orgánem, nýbrž pouze funkční složkou krajského inspektorátu. Žalovaným proto i v případě druhostupňového rozhodnutí zůstává Státní zemědělská a potravinářská inspekce, Inspektorát v Táboře. Shodný závěr vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudcích ze dne 23. 10. 2008, č. j. 1 As 45/2008 – 56, a ze dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2005 – 64 (oba dostupné na www.nssoud.cz). Uvedená vada však nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť účastníci řízení nesprávným označením žalovaného nebyli nijak zkráceni na možnosti uplatňovat svá procesní práva.

Namítal-li účastník řízení, že kasační stížnost obsahovala nesprávný návrh výroku rozsudku, je třeba poukázat na to, že podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem rozhodnutí krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud v případě důvodnosti rozsudku nemůže rozhodnout jinak než jak stanoví citované ustanovení, nelze z ryze formalistických důvodů lpět na naprosté shodě navrhovaného výroku rozsudku s požadavkem citovaného ustanovení. Uvedl-li stěžovatel v kasační stížnosti, že „navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí odpůrkyně zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení“, z jejího obsahu jednoznačně vyplývá, že brojil proti zákonnosti rozsudku krajského soudu, když namítal jeho vady podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Použití slova „odpůrkyně“ je proto nutné považovat za zřejmou chybu v psaní, která nemá za následek nesoulad návrhu výroku rozsudku s ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně
senátu